

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL H. MAYRAS
VAN 11 JANUARI 1973 ¹

*Mijnheer de President,
mijnne heren Rechters,*

1 — Uiteenzetting van de feiten

In de herfst van 1969 deden zich op de gemeenschappelijke markt grote en gestadig toenemende overschotten aan melk en zuivelprodukten voor, terwijl er anderzijds in de sector rundvlees van een zekere schaarste sprake was. Om beperking van de zuivelproduktie voor de veehouders aantrekkelijk te maken, stelde de Raad op 6 oktober 1969, op voorstel van de Commissie, verordening nr. 1975/69 vast. Daarbij werden twee tijdelijke premieregelingen ingevoerd om onderscheidenlijk het slachten van melkkoeien en het niet in de handel brengen van melk en zuivelprodukten te bevorderen.

Voor de slachtpremies kwamen alleen in aanmerking houders van minstens twee melkkoeien die zich verbonden volledig van de melkproduktie af te zien en uiterlijk op 30 april 1970 alle melkkoeien van hun bedrijf te slachten.

De andere premie moest worden uitgekeerd aan veehouders met meer dan tien melkkoeien die zich verbonden om volledig en definitief van de aflevering, ook kosteloos, van melk en zuivelprodukten af te zien.

Het Europees Oriënterings- en Garantiefonds voor de Landbouw moest de premies die door de verschillende Lid-Staten aan hun onderdanen werden betaald, voor 50 % financieren.

Bij verordening nr. 2195/69 van 4 november 1969 heeft de Commissie de uitvoering dezer stelsels geregeld.

Krachtens deze regeling moesten de Lid-Staten binnen de termijnen door de communautaire instellingen bepaald de nodige maatregelen nemen om de stelsels toepassing te kunnen doen vinden.

Daartoe behoorden — wat de slachtpremies betreft — maatregelen om tijdige indiening der aanvragen mogelijk te maken, de vaststelling of de aanvragen konden worden ingewilligd (merken der gehouden melkkoeien), bepaling van het aantal dieren dat recht op de premie geeft (in aanmerking genomen het aantal koeien dat per bedrijf op een bepaalde referentiedatum werd gehouden), registratie van een door de exploitant ondertekende schriftelijke verbintenis om van de melkproduktie af te zien en alle melkkoeien te laten slachten, alsook het opstellen van een registratiekaart die bij alle transacties tot het slachten bij de koe moest blijven.

Ook voor toekenning van de premies voor het niet in de handel brengen van melk en zuivelprodukten moesten de bevoegde autoriteiten der Lid-Staten zich ervan vergewissen dat de aanvragen volgens de voorschriften waren ingediend, bepalen hoeveel melkkoeien recht geven op de premie, de door de exploitant ondertekende schriftelijke verbintenis registreren dat hij van het in de handel brengen van melk en zuivelprodukten volledig en definitief afzag, alsook de in het winningsgebied gelegen verzamelbedrijven controleren.

Voor de betaling der premies waren de staten termijnen gesteld: eerstbedoelde premie moest worden betaald twee maanden na levering van het bewijs dat de koeien waren geslacht, en de eerste tranche van de non-commercialisatiepremie drie maanden nadat de veehouder zich als voormeld schriftelijk had verbonden.

Uit het rapport van de commissie belast met de controle van de werkzaamheden van het Europees Oriënterings- en Garantiefonds voor de Landbouw betreffende het dienstjaar 1971 blijkt dat toen vijf van de zes Lid-Staten der Gemeen-

¹ — Vertaald uit het Frans.

schap hun verplichtingen waren nagekomen en bedoelde premies aan de exploitanten hadden betaald. Doch de Italiaanse Republiek had, althans tot in de herfst van 1971, geen enkele wetgevende of verordenende uitvoeringsmaatregel genomen om in dat land tot toepassing der communautaire bepalingen te kunnen komen of tot betaling van de slachtpremie en de non-commercialisatiepremie te kunnen overgaan, wanneer men tenminste afziet van een rondschriven van het Ministerie van Land- en Bosbouw van 23 maart 1970; dit rondschriven droeg een strikt conservatoir karakter en bevatte alleen richtlijnen voor de provinciale landbouwininspecteurs ter regeling van hetgeen er, in afwachting van een wet tot opening der met de premiebetaling gemoeide kredieten, met reeds ingediende slachtpremieaanvragen moest gebeuren.

De Commissie heeft de Italiaanse Regering daarom op 24 juni 1971 gewezen op de schadelijke gevolgen die er voor de goede werking van de gemeenschappelijke markt en de betrokken landbouwers aan dit verzuim verbonden konden zijn — met verzoek aan de regering de Commissie binnen een maand haar opmerkingen als bedoeld in artikel 169 van het Verdrag van Rome te doen toekomen —. De regering antwoordde hierop alleen dat zij bij het parlement een wetsontwerp had ingediend dat uitvoering van de hierbedoelde communautaire verordeningen mogelijk moest maken.

In werkelijkheid werd de wet tot uitvoering dezer verordeningen „in de sector veeteelt en in de sector zuivelprodukten” pas op 26 oktober 1971 uitgevaardigd. Doch deze wet, waarbij een krediet van een miljard lire alleen voor de financiering van de premies voor het slachten der melkkoeien werd geopend, kon zelf pas worden toegepast nadat er aanvullende besluiten waren afgekomen, namelijk van de minister van Financiën — waarbij de begroting voor 1971 voor zover nodig werd gewijzigd — en van de minister van Land- en Bosbouw — houdende de voorwaarden voor de behandeling der aanvragen en de afrekening der slachtpremies —.

Het financieel besluit verscheen pas op 30 december 1971 of wel aan het eind van het begrotingsjaar, hetgeen een nieuw besluit — van 27 maart 1972 tot opening van een aanvullend krediet voor de begroting van 1972 — nodig maakte.

Het besluit van de minister van Landbouw werd eerst op 22 maart van dat zelfde jaar getekend. Het betrof bovendien alleen de slachtpremies.

Met betrekking tot de premies voor het niet in de handel brengen van melk en zuivelprodukten was er geen enkele wettelijke, begrotings- of verordenende maatregel genomen.

De Commissie heeft dan ook gevolg gegeven aan haar in de brief aan de Italiaanse Regering omschreven voornemen en op 21 februari 1972 een met redenen omkleed advies uitgebracht, waarin Italië werd uitgenodigd om binnen een maand de nodige maatregelen te nemen opdat de hierbedoelde communautaire verordeningen tot toepassing zouden kunnen komen. Vervolgens kwam zij op 3 juli bij U in beroep ex artikel 169, lid 2, van het Verdrag met verzoek aan Uw Hof te verklaren voor recht dat de Italiaanse Republiek de verplichtingen welke krachtens genoemde verordeningen op haar rustten, niet was nagekomen.

Met een beroep als in artikel 169 van het Verdrag bedoeld kan worden opgekomen tegen een door een Lid-Staat getroffen of gehandhaafde wettelijke of verordenende regeling die met het Verdrag of het afgeleid Gemeenschapsrecht niet verenigbaar is, dan wel tegen het feit dat die staat verplichtingen welke haar worden opgelegd in de communautaire voorschriften — waaraan zij zelf heeft meegewerkt — niet dan wel onvolledig of niet tijdig nakomt.

Want vooral op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid wordt in de verordeningen van de Gemeenschap veelal aan de Lid-Staten zelf opgedragen voor toepassing der verordeningen op hun grondgebied zorg te dragen.

Met name is dit het geval wanneer deze verordeningen de staten verplichten tot bepaalde prestaties, zoals de betaling van restituties bij uitvoer naar derde landen.

U hebt al eens uitgemaakt dat de hierbedoelde niet-nakoming van Verdragsverplichtingen even goed in stilzitten als in een positieve gedraging van een Lid-Staat kan bestaan (arrest van 17 februari 1970, Commissie/Italiaanse Republiek, zaak 31-69, Jurisprudentie, 1970, blz. 34).

Dit geldt ook in casu. In de verordeningen nrs. 1975/69 en 2195/69 werden de Lid-Staten verplicht aan hun landbouwers — op de hiervoor vermelde voorwaarden en binnen de door ons genoemde termijnen — de premies voor het slachten van melkkoeien en het niet in de handel brengen van melk en zuivelproducten te betalen.

De Commissie richt nu tot Italië het verwijt dat aan deze regeling wat de eerstbedoelde premies betreft in het geheel geen uitvoering is gegeven.

De Italiaanse Regering betwist niet hetgeen haar feitelijk wordt verweten en concludeert ook niet dat Uw Hof het beroep der Commissie zal verwerpen, doch meent dat Uw Hof — op voor beide premiestelsels verschillende gronden — op het beroep niet behoeft te beslissen.

II — De premiereregeling voor het slachten van melkkoeien

Verweerster geeft toe dat zich, gezien de termijnen in de verordeningen gesteld, bij de betaling van de premies voor het slachten van melkkoeien ontegenzeggelijk een vertraging heeft voorgedaan.

Enerzijds stelt zij echter dat zij haar verplichtingen ten slotte zou zijn nagekomen en anderzijds voert zij ter rechtvaardiging van de vertraging waarmede zulks geschied is aan dat het openen van de ter uitvoering dezer verordening nodige kredieten werd bemoeilijkt door de zware financiële lasten welke de staat terzelfder tijd had te dragen om, juist in verband met het bestaan van de gemeenschappelijke markt, de economische en sociale structuur van het land te wijzigen.

Ook de omstandigheid dat het aan het parlement voorgelegde wetsontwerp zowel de slachtpremies als de premies voor het niet in de handel brengen van melk

en zuivelproducten betrof, verklaart volgens verweerster dat dit ontwerp zo langzaam is afgedaan. De wetgever had met betrekking tot de in de tweede plaats genoemde soort premies bepaalde bezwaren, welke hem aanleiding gaven de desbetreffende uitvoeringsbepalingen uit het ontwerp te lichten.

Maar wat de Commissie aan Italië verwijt — en als niet-nakoming der op Italië rustende verplichtingen beschouwt — is nu juist dat de slachtpremies niet tijdig, dat wil zeggen niet binnen de termijnen in de verordeningen gesteld, zijn betaald en dat men binnen die termijnen zelfs niet de nodige — wetgevende, begrotings- of administratieve — maatregelen heeft genomen waardoor dit stelsel toepassing had kunnen vinden.

Weliswaar kan een vrij langdurige vertraging vaak door de beugel wanneer er voor de nakoming van de op de Lid-Staten gelegde verplichtingen geen termijn is gesteld en met name wanneer er ter uitvoering van de communautaire bepaling een ingewikkelde administratieve procedure moet worden uitgewerkt en minutieuze controles nodig zijn; doch het is anders wanneer er bepaalde termijnen zijn vastgesteld. Zo ook hier; er was een termijn gesteld binnen welke degenen die zich verbonden van melkproductie af te zien hun melkkoeien moesten doen slachten en ook een termijn waarbinnen zij hun aanvragen konden indienen; en de betaling van de premie moest plaatsvinden binnen twee maanden na de dag waarop het bewijs van slachting zou zijn geleverd.

In de tweede plaats: de hierbedoelde verordeningen zijn voor elke Lid-Staat „in al haar onderdelen verbindend” als bedoeld in artikel 189 van het Verdrag; bovendien zijn ze rechtstreeks toepasselijk en doen zij voor particulieren subjectieve rechten ontstaan, zoals U hebt uitgemaakt in Uw arrest 93-71 van 17 mei 1972 — Leonasio —, gewezen op een prejudicieel verzoek van de Kantonrechter te Lonato ex artikel 177 van het Verdrag, waarin het eveneens om premies voor het slachten van melkkoeien ging.

Uw Hof heeft bovendien uitgesproken

dat in deze verordeningen aan de landbouwers een aanspraak op de premie wordt toegekend in dier voege dat de betrokken Lid-Staat zich daartegenover niet op zijn wetgeving of administratieve praktijk mag beroepen.

In Uw arrest van 17 februari 1970 — Commissie/Italië — hebt U overwogen dat de mogelijkheid van beroep op de nationale rechter aan een beroep ex artikel 169 niet in de weg staat; doel en gevolgen van beide acties zijn verschillend. Wanneer er om de communautaire verordeningen in de afzonderlijke Lid-Staten te kunnen toepassen een reorganisatie van bepaalde overheidsdiensten of een gewijzigde regeling voor die diensten nodig is, dan kan het niet nemen van de nodige maatregelen voor de betrokken gezagsorganen een niet-nakoming van Verdragsverplichtingen opleveren als bedoeld in artikel 169.

Hetzelfde geldt onmiskenbaar ook voor het langdurig in gebreke blijven met de ter uitvoering van een communautaire verordening nodige maatregelen; ook dan is er sprake van niet-nakoming der Verdragsverplichtingen wanneer de verordening ter verzekering van een uniforme — en daadwerkelijke — toepassing van het Gemeenschapsrecht in de verschillende Lid-Staten bepaalde termijnen heeft vastgesteld.

De argumenten van de Italiaanse Regering gaan dus niet op.

Alleen al in het feit dat de uitvoeringsbesluiten — die de betaling der slachtpremies mogelijk moesten maken — pas in maart 1972 zijn afgekomen en dat, naar ons door de vertegenwoordigers van de Italiaanse Regering is verteld, de eerste betalingen pas einde 1972 hebben plaatsgevonden, zult U wat dit eerste punt betreft aanleiding moeten vinden vast te stellen dat de Italiaanse Regering haar verplichtingen niet is nagekomen, nu zij de voor die betaling nodige maatregelen ontgezeglijk veel te laat heeft genomen.

Vaststaat dat bij indiening van het beroep der Commissie aan de hierbedoelde communautaire verordeningen op het grondgebied van de Italiaanse Republiek,

zelfs wat het stelsel van slachtpremies betreft, nog geen begin van uitvoering was gegeven.

En in Uw arrest van 19 december 1961, gewezen in de zaak 7-61 — Commissie/Italië — hebt U overwogen dat „dat het Hof... (sc. over niet-nakoming der Verdragsverplichtingen) dient te beslissen zonder daarbij na te gaan of de betrokken staat na de indiening van het beroep de nodige maatregelen heeft getroffen om aan de inbreuk een eind te maken”.

III — De premiereregeling voor het niet in de handel brengen van melk en zuivelproducten

Met betrekking tot deze premies betoogt de Italiaanse Regering in hoofdzaak dat het haar, bij gebreke van goede statistieken en de nodige controlemiddelen alsook in verband met een bijzonder type landbouw- en veeteeltbedrijf in tenminste een deel van het land, onmogelijk was uitvoering te geven aan een regeling die meebrengt dat de melkkoeien op ieder bedrijf nauwkeurig moeten worden geteld en de gang van zaken bij de verzameling en verhandeling van de melk volledig moet worden gecontroleerd. Anderzijds zou het beleid der Gemeenschap dat een volgens de regering kunstmatige prikkel moest vormen melk niet in de handel te brengen, in strijd zijn gebleken met de bijzondere noden van de Italiaanse economie — onvoldoende productie, met name in de zuidelijke regio's —, waardoor een crisis dreigde te ontstaan welke haar uitwerking op de gehele economische en sociale situatie in Italië niet zou hebben gemist.

De gezagsorganen van de Gemeenschap beseften trouwens zelf dat deze politiek voor regio's met geringe melkproductie niet juist was, hetgeen hun aanleiding gaf het beleid alsnog aan de wensen van de Italiaanse Regering aan te passen en te wijzigen; dit hield een erkenning in van de juistheid van het standpunt der regering en van de redenen welke haar aanleiding hadden gegeven niet overhaast over te gaan tot toepassing van maatregelen welke voor haar economie schadelijk waren gebleken.

Na dit te hebben vooropgesteld verklaart de Italiaanse Regering geenszins te betwisten dat er ter uitvoering van de hierbedoelde verordeningen geen enkele maatregel is genomen; zij geeft toe dat daaraan zelfs geen begin van uitvoering is gegeven. Zij voegt hieraan evenwel toe dat er in de huidige stand van zaken niet langer sprake is van enig verzuim, zodat het beroep van de Commissie zonder voorwerp zou zijn geraakt; er zou dus geen recht meer op behoeven te worden gedaan.

Alvorens dit betoog te weerleggen zou ik een probleem willen onderzoeken dat, het moet gezegd, door de Commissie zelf is opgeworpen. Deze heeft in haar beroepschrift opgemerkt dat de Italiaanse Republiek met de andere Lid-Staten nauw bij de opstelling en uitwerking der betrokken verordeningen heeft samengewerkt; Italië had dus reeds in dit stadium alle technische, economische of beleidsargumenten kunnen voordragen die er haars inziens, zowel in het algemeen belang van de Gemeenschap als in het belang van Italië zelf, toe hadden kunnen leiden de verordeningen, althans wat de non-commercialisatiepremies betreft, niet het licht te doen zien.

Doch ter terechtzitting heeft één der vertegenwoordigers van de Italiaanse Regering deze kwestie zelf weer aan de orde gesteld en de verklaringen ter sprake gebracht die de Italiaanse delegatie bij de behandeling van de ontwerp-verordening nr. 1975/69 voor de Raad had afgelegd. Deze delegatie heeft toen „nogmaals gewezen op de buitengewoon ernstige twijfel aan de doelmatigheid van de (beoogde) maatregel, toekenning van een premie voor het afzien van melkproductie, waaraan zij steeds uiting had gegeven” en dat „zij zich, na het probleem grondig te hebben bestudeerd, met klem verzet tegen zulk een maatregel die niet tot concrete oplossing van de vraagstukken betreffende de zuiveloverschotten kan leiden”. Ten slotte heeft zij nog gesteld dat de maatregel in Italië praktisch niet uitvoerbaar zou zijn en kosten zou medebrengen welke tot de te verwachten

resultaten in geen verhouding zouden staan.

De Italiaanse Regering heeft dus, bij monde van haar vertegenwoordiger, wel degelijk een ernstig voorbehoud ten aanzien van de hierbedoelde verordening gemaakt, althans met betrekking tot de premiereregeling voor het niet in de handel brengen van melk en zuivelprodukten. Dit neemt niet weg dat het rechtskarakter van dit communautair besluit duidelijk omschreven is; wij hebben te maken met een verordening in de zin van artikel 189 van het Verdrag, dat wil zeggen met een handeling van een orgaan van de Gemeenschap waaraan, het zij nogmaals gezegd, de Lid-Staten gebonden zijn. Wanneer één dezer staten vóór vaststelling der verordening bepaalde voorbehouden heeft gemaakt of zich zelfs tegen aanvaarding der verordening heeft verzet, geeft dat die staat nog niet het recht haar op zijn eigen grondgebied buiten toepassing te laten. Bovendien staat vast dat deze verordening van de Raad uiteindelijk door de leden eenstemmig is aangenomen.

In de zaak 38-69, — Commissie/Italië — waarin het ging om een „versnellings”-beschikking krachtens artikel 235 van het Verdrag die volgens de Italiaanse Regering was te beschouwen als een „internationale overeenkomst” tot welke de Italiaanse Republiek niet had willen toetreden, hebt U beslist dat een handeling welke zowel op grond van haar doel als wegens het institutionele kader binnen welke zij wordt verricht de kenmerken van een gemeenschapsrechtelijk besluit draagt, niet als „internationale overeenkomst” kan worden gekwalificeerd.

En a fortiori kan aan de draagwijdte en de bindende werking van een verordening — als meest normale besluitvorm der communautaire instellingen — geen afbreuk worden gedaan door tijdens de behandeling gemaakte voorbehouden of afgelegde verklaringen —.

Volledigheidshalve zij hieraan nog slechts toegevoegd dat de Italiaanse Regering, wanneer zij meende de Raad van de juistheid van haar gezichtspunt te kunnen overtuigen, alsnog had kunnen

verzoeken om verlenging van de termijnen binnen welke de maatregel op haar grondgebied had moeten worden uitgevoerd en misschien zelfs om een uitzonderingsbepaling, zoals die in de landbouwverordeningen ten aanzien van Italië al meermalen is gemaakt. Men heeft het echter zelfs niet geprobeerd.

Wij zullen ten slotte nog moeten oordelen over het gewicht der argumenten waarmede verweerster het definitief en volledig buiten toepassing laten van het stelsel der non-commercialisatiepremies tracht te rechtvaardigen.

Ik meen dat zij zich in het verweerschrift van twee verschillende middelen bedient, ofschoon haar vertegenwoordigers ter zitting alleen het tweede middel ter sprake hebben gebracht.

In de eerste plaats zou het parlement bij de behandeling van een ontwerp tot uitvoering van — alle bepalingen van — verordening nr. 1975/69 in verband met de ernstige bezwaren die voor de nationale economie aan de uitvoering van het stelsel van non-commercialisatiepremies verbonden waren en de bij de leden van het Italiaanse parlement bekende — en ook aan de Gemeenschap kenbaar maakte — twijfel aan de doelmatigheid der desbetreffende maatregelen, de bepalingen betreffende deze premiereregeling eruit hebben gelicht en zijn beslissing hebben aangehouden. Het parlement heeft de desbetreffende voorstellen van de regering dus verworpen.

Doch reeds in Uw arrest van 5 mei 1970 — Commissie/Koninkrijk België (Jurisprudentie 1970, blz. 244) — hebt U van deze redenering niet willen weten en erop gewezen dat de Verdragsverplichtingen — en natuurlijk ook verplichtingen die uit de verordeningen van de Gemeenschap voortvloeien — voor de staten als zodanig gelden en voorts dat een Lid-Staat in de zin van artikel 169 aansprakelijk wordt, onafhankelijk van de vraag welk staatsorgaan door zijn handelen of nalaten het verzuim veroorzaakte, zelfs al betreft het een constitutioneel onafhankelijke instelling — zoals het parlement —.

Zoals gezegd, draagt de Italiaanse Rege-

ring in de tweede plaats het middel voor dat het haar administratie feitelijk onmogelijk is geweest het hierbedoelde premiestelsel toepassing te doen vinden, waartoe zij zich beroept op redenen die enerzijds verband hielden met de afwezigheid van statistieken en controlemiddelen en anderzijds met de spreiding en de geringe gemiddelde afmetingen der bedrijven en de toegepaste teeltmethoden.

Dit lijkt op een beroep op overmacht: in een onmogelijke situatie is men tot niets gehouden. Men vergeet dan echter dat, zoals de Advocaat-Generaal Gand in de zaak 77-69 heeft gezegd, „de subjecten van rechten of verplichtingen de Lid-Staten van de Gemeenschap zijn” die „krachtens artikel 5 alle algemene of bijzondere maatregelen” treffen „welke geschikt zijn om nakoming van de uit het Verdrag voortvloeiende verplichtingen” — of van de uitvoeringsverordeningen — „te verzekeren”.

Daarom kan buiten discussie blijven of de — onzes inziens reële — moeilijkheden waarvoor de nationale gezagsorganen zich gesteld zagen — statistisch apparaat, middelen van onderzoek — al of niet onoverkomenlijk zijn geweest. Wij kunnen het niet nagaan. Hoogstens mag wellicht de gestelde onmogelijkheid enigszins in twijfel worden getrokken. Al was het Ministerie van Landbouw onvoldoende bewerktuigd en al waren de nodige controles onvoldoende nauwkeurig en doeltreffend, dan nog stonden zulke gebreken en onvolkomenheden aan de invoering van de premiereregeling niet in de weg, zij het dat men dan ook hier, zoals zo vaak bij de uitvoering van economische regelingen, met name in de landbouw, de helaas niet zeldzame vergissingen en onzekere factoren in zijn berekeningen dient te betrekken.

Rechtens gaat het ingeroepen middel onzes inziens echter niet op: de Italiaanse Regering mag zich niet op een onvoorzienbare, van buiten komende en onontkoombare, overmacht opleverende, gebeurlijkheid beroepen. Gebonden door een Gemeenschapsverordening, dat wil zeggen door een besluit van de Gemeen-

schap waarvan Italië zelf lid is, was zij rechteus verplicht tot uitvoering, althans tot een poging tot uitvoering over te gaan, tot welke moeilijkheden de structuren in de Italiaanse landbouw en de ontoereikendheid der administratieve middelen ook mochten leiden.

Het stilzitten van Italië valt onder artikel 169 van het Verdrag, dat beoogt de belangen van de Gemeenschap boven traagheid of verzet der Lid-Staten te doen prevaleren. Een beslissing in andere zin zou neerkomen op miskening van de eigen grondslagen en doelstellingen van de Gemeenschap, die volgens Uw jurisprudentie slechts kunnen worden verwezenlijkt wanneer de door haar instellingen opgestelde regelen alom in de gemeenschappelijke markt gelijktijdig en met dezelfde gevolgen worden toegepast. Weliswaar kunnen de besluiten van Raad en Commissie, met name in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, meer of minder efficiënt, meer of minder voordelig of juist nadelig blijken te zijn en in de onderscheiden

Lid-Staten op meer of minder moeilijkheden afstuiten. Doch geen dezer besluiten kan worden losgemaakt uit het landbouwbeleid als geheel, waarvan de kracht juist is gelegen in het feit dat het aan alle Lid-Staten gemeen is. Italië moge zich door de maatregelen tegen de zuiveloverschotten in bijzondere mate getroffen gevoelen omdat de melkproductie daar, althans in sommige regio's, onvoldoende is, doch zijn er bij voorbeeld in de sector fruit en groenten of in de wijnbouwsector geen staten die zich op hun beurt gedupeerd gevoelen door besluiten die de Italiaanse Regering voor zichzelf bijzonder nuttig of zelfs noodzakelijk acht?

Het evenwicht in de gemeenschappelijke landbouwmarkt als geheel is hier dus in het geding. Het zou op loochening van de Economische Gemeenschap zelf neerkomen wanneer een Lid-Staat zich om opportuniteitsredenen of zelfs uit economische noodzaak aan de uitvoering der communautaire verordeningen zou mogen onttrekken.

Wij concluderen derhalve dat Uw Hof

- zal verklaren voor recht dat de Italiaanse Republiek, door niet binnen de gestelde termijnen de noodzakelijke maatregelen te nemen opdat de premiereregeling voor het slachten van melkkoeien tot toepassing zou kunnen komen en door geen enkele maatregel te nemen ter uitvoering van de premiereregeling wegens het niet in de handel brengen van melk en zuivelprodukten, de verplichtingen welke voor haar voortvloeien uit de verordeningen nrs. 1975/69 van de Raad en 2195/69 van de Commissie niet is nagekomen;
- verweerster in de kosten zal verwijzen.